

aan hare ambtenaren, waarin hun o.a. wordt voorgeschreven, den arts te verzoeken, op voorschriften van „versterkende middelen” nauwkeurig de verlangde hoeveelheden op te geven, „bij voorbeeld: . . . heeft als genezingsmiddel noodig voor de eerstvolgende . . . weken *wekelijks* 14 eieren, 2 flesschen roode wijn, $1\frac{3}{4}$ liter room, 7 liter melk, enz.”

En dat noemt de directie als een normaal voorbeeld, in een tijd van gebrek! Maar op de honoraria heeft zij in de jongste overeenkomst met de artsen weder een vermindering weten te bedingen.

HET RECHT DER „VERRECHNUNGSSTELLE”. — De „Verrechnungsstellen” der Duitsche artsen, die zooveel nuttig werk doen door de verdrietelikheden van het invorderen van de doktersrekeningen en van het onderhandelen daarover, en vooral van gerechtelijke invordering, van de artsen af te wentelen, zijn kortelings het voorwerp geweest van rechtsgeleerde bemoeiingen. Een schuldenaar had namelijk beweerd, dat deze instellingen eenvoudig volmacht hebben gekregen van hare leden om schulden te incasseeren, doch dat zij geenszins het recht hebben, zelfstandig langs gerechtelijken weg een schuld in te vorderen, daar de betrokken arts op zijn rekening niet had vermeld, dat hij van zijn vordering ten behoeve der Verrechnungsstelle had afstand gedaan. De rechter in eerste geding had den schuldeischer gelijk gegeven. Maar het Landgericht te Bonn heeft deze uitspraak vernietigd. Het ziet in de verklaring van den arts, dat hij zich bij de „Verrechnungsstelle” aansluit, in verband met de latere inzending zijner rekeningen, een volledig afstand doen van zijn vorderingen aan de instelling voor alle volgende gevallen. Het Amtsgericht had volgens het Landgericht slechts formalistische bezwaren opgeworpen en op de behoeften der practijk geen acht geslagen (*Münch. med. Wochenschr.*, 6 Mei). De behoeften der practijk. . . ze zijn voor alle landen ter wereld samengevat in het rijmpje, dat ik in het Maart-bulletin der American Medical Association heb aangetroffen.

Some pay their-dues when due,
Some when overdue,
Some never do,
How do you do?

H. PINKHOF.

INGEZONDEN.

ZICH UITBREIDENDE GANGRAENEUSE ULCERATIE VAN DEN BUIKWAND NA OPERATIE.

Tegen de redenen, die ik aanvoerde om de meening te staven, dat de bovengenoemde aandoening niet als gangraena nosocomiale moet worden opgevat, werden door collega VERAART enkele bezwaren te berde gebracht. Evenals collega VERAART deed, zal ook ik voor den laatsten keer op de zaak terugkomen, om die bezwaren in het kort te weerleggen; want tegen de door hem genoemde gronden laat zich wel weer iets in het midden brengen. Intusschen moet toegegeven worden, dat geen der door mij opgegeven pleitredenen afdoende is; de aangevoerde gronden raken de zaak wel, maar zijn slechts ten deele op de zaak gegrond, terwijl eigen ervaring ontbreekt. Maar dit geldt in dezelfde mate voor het betoog van collega VERAART. Bij een onderwerp als dit, waarbij het aantal onbekende factoren zoo groot is, moet men zich wel bepalen tot de uiting van een meening, waarbij uiteraard de wetenschappelijkheid, dat is de objectiviteit, in het gedrang blijft. Ik geloof niet, dat de door collega VERAART geopperde bezwaren de overtuiging, dat de bovengenoemde aandoening een zelfstandig ziektebeeld is, aan het wankelen brengen, want:

1°. Het is wel beschreven, dat bij het gangraena nosocomiale uitbreiding in de vlakte voorkwam; maar het feit, dat bij de beschreven aandoening *witsluitend*

uitbreiding in de vlakke bestond en er geen spieren of dieper gelegen organen doch alleen de huid aangetast was, pleit tegen de identiteit.

2°. Het uitsluitend voorkomen bij etteringsprocessen in de diepte, bijna steeds bij appendicitis purulenta met opvolgende drainage wettigt de veronderstelling, dat uit de diepte (bijvoorbeeld den darm) afkomstige bacteriën aetiologische beteekenis hebben.

3°. Dat voor het gangraena nosocomiale kenmerkende verschijnselen, haemorrhagieën en phlyctaenen *steeds* ontbraken, maakt identificatie ongeoorloofd.

4°. De *constante* afwezigheid van de door VINCENT, SCHERBER en anderen beschreven microorganismes levert een bezwaar van denzelfden aard.

5°. Als het juist is, dat het gangraena nosocomiale op contactinfectie berustte, mag men de beschreven aandoening daartoe niet rekenen: want dat de post-operatieve zweer op contactinfectie berust is niet bewezen; aannemelijker is, dat de besmetting van binnen uit tot stand komt.

Ten slotte: nader onderzoek zal ons moeten helpen om van een meening tot weten te komen: maar zeker hopen wij beiden, dat de gelegenheid hiertoe zich zelden of nooit zal voordoen.

W. L. L. CAROL.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — **Doodvonnis voltrokken op een 18-jarigen jongen.** Een wetsvoorstel, Children and Young Persons Bill genaamd, beoogt het verbod om jongelieden, die nog geen 18 jaar oud zijn, ter dood te brengen. Gedurende de laatste 40 jaren is dit ook niet meer gebeurd. Maar wel verhaalt *The Lancet* van 7 Mei van een doodvonnis, voltrokken op een jongen van 18 jaar en 11 maanden. De doodstraf-commissie wilde de leeftijdsgrens tot 21 jaar verhoogen. Zelfs erkent de Engelsche wet niet nadrukkelijk de ontoerekenbaarheid in geval een daad is gepleegd in een toestand van geestesziekte, welke den dader van het vermogen om een aandrifft te weerstaan beroofde. Een rechter, die onlangs een zeer ernstig geval van dien aard te berechten had, gaf het voornemen te kennen, de overheid te verzoeken, deze omstandigheid in aanmerking te nemen. Een jongen van achttien jaar had een meisje van zes jaar geschonden en geworgd. Het lijk had hij in een blikken vuilnisvat geborgen. Reeds als negenjarige jongen had hij een kind van twee jaar mishandeld, een snede over het hoofd aangebracht en het toen in een beek geworpen. Toen was hij voor vijf jaren naar een tuchtschool gezonden. Ook had hij eens een kat heerlijk mishandeld. De grootvader van vaders- en de grootmoeder van moederszijde waren in gestichten verpleegd. De deskundige getuige zeide, dat de jongen onderhevig was aan perioden van sufheid en van opwinding, en dat de misdaad gepleegd was in een razernij van sadistische begeerte. De rechter zeide tot de jury, dat de Wet geen rekening houdt met dergelijke aandriften.

NEW-YORK. — **Leiding voor philanthropen noodig.** *The Journ. of the Am. med. Association* van 23 April bevat een beschouwing over het in onze dagen zeker treurige verschijnsel, dat personen, die groote bedragen kunnen en willen geven voor goede doeleinden, niet weten, voor welke dingen geld noodig is, en voor welke overbodig. Het is daarom noodig, dat, wie geven wil, zich door deskundigen laat voorlichten. Overbodig acht het blad de groote legaten tot steun van de bestrijding der proeven op dieren. Ook kan het geld, dat voor de oprichting van nieuwe ziekenhuizen, policlinieken, scholen wordt bestemd,